Názor stížnosti, že povinnost obce upraviti místní tabulky dle předpisů § 11 zák. č. 266/1920 vzniká a může býti uplatněna teprve tehdy, když pro obec ustanoven a uveřejněn byl úřední název podle § 1 násl. cit. zák., nemá tudíž v zákoně opory.

Č. 5604.

Státní úředníci: * Státní úředník, který dosáhl 60. roku věku a 35. roku služby, nemůže postoupiti do platových stupňů, zákonem z 19. února 1907 č. 34 ř. z. nově utvořených ani v tom případě, když vstoupil do státní služby za působnosti zákona z 15. dubna 1873 č. 47 ř. z.

(Nález ze dne 26. dubna 1926 č. 8672).

Prejudikatura: Boh. 3994 adm.

Věc: Dr. František R. v P. proti ministerstvu spravedlnosti (odb. rada Dr. Gustav Neudek) stran služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Přihláškou ze 16. prosince 1924 vznesl st-l, narozený dne 23. června 1864 a vykazující k 1. lednu 1925 skutečnou do pense započítatelnou služ. dobu soudcovskou 37 roků 27 dnů na základě §§ 50 a 57 služ. pragm. z r. 1914 nárok na přiznání 3. plat. stupně V. hodn. třídy. Nároku tomu nebylo postupem stolic správních nař. rozhodnutím vyhověno s poukazem na čl. I - § 1. odst. 4 zákona z 19. února 1907 č. 34 ř. z. z důvodu, že st-l jest přes 60 roků stár a že vykazuje více než 35 let služebních. — — —

Nss vycházel z těchto úvah: — — —

Rozhodný tu § 50 služ. pragm. stanoví, že postup do vyššího stupně služného stejné hodn. třídy nastane, jakmile úředník ztrávil zákonnou lhůtu s platem bezprostředně předcházejícího služného, ač není-li zvláštním zákonným ustanovením vyloučen z postupu do příslušného stupně služného. Zákonem z 19. února 1907 č. 34 ř. z. dosud účinným (viz nález Boh. 3994 adm.) změněno bylo do té doby platné ustanovení přílohy a) k čl. I. zák. z 19. září 1898 č. 172 ř. z., jímž byly normovány — změnou předpisu zákona č. 47/1873 před tím účinného — v V. hodn. třídě toliko 2 stupně platové, v ten smysl, že připojen ještě 3. stupeň rovnající se základnímu platu IV. hodn. tř. státních zaměstnanců. Současně však stanoveno v odst. 4 čl. I - § 1, že úředníci, kteří dokonali 60. rok života a 35 roků služby, nemohou postoupiti do některého tímto zákonem nově zřízeného stupně služného.

Názor stížnosti, že cit. 4. odst. § 1, čl. I. zákona č. 34 z r. 1907 se nemůže vztahovati na 3. platový stupeň V. hodn. tř., poněvadž týž nebyl jím nově zřízen, nýbrž, že jím byl toliko obnoven právní stav panující před platností zákona č. 172 z r. 1898 a zavedený zákonem č. 47 z r. 1873, nelze uznati správným. Nehledě k tomu, že mezi »novým zavedením« a »obnovením« určitého zrušeného zařízení nelze činiti pojmového rozdílu, jak stížnost patrně za to má, nutno pro posouzení významu slov »nově zřízeného stupně platového« nade vši pochybnost vzíti v úvahu jedině a výlučně právní stav, který panoval v době vydání zákona č. 34

z r. 1907. V té příčině není sporu o tom, že v té době neexistoval již 3. platový stupeň V. hodn. tř. zřízený sice kdysi zákonem č. 47 z r. 1873, avšak odstraněný opět zákonem č. 172 z r. 1898. Nutno proto 3. platový stupeň V. hodn. třídy považovati za »nově zřízený« zákonem č. 34/1907 a vztahovati na jeho udílení ustanovení 4. odst. jeho § 1 - čl. I.

Stížnost namítá dále, že ani tak nelze na st-le použíti normy právě zmíněné, ježto nastoupiv službu státní za platnosti zákona č. 47/1873, získal tím nárok na to, že se jeho postup bude díti dle pravidel této normy a o toto právo nabyté může prý býti připraven toliko výslovným ustanovením zákona. Poněvadž pak zákon č. 47/1873 dopouštěl postup do 3. platového stupně V. hodn. tř. bez každého ohledu na stáří fysické neb služební a zákon č. 172 z r. 1898 ani zákon č. 34/1907 nemá výslovného ustanovení zasahujícího do práv nabytých ze zákona č. 47/1873, nemůže býti předpisu normy zákona prv citovaného použito na případ st-lův.

Vývody ty jsou mylné. Základem nároku, o jaký tu jde, není zákon č. 47/1873, nýbrž § 50 služ. pragm., stanovící, jak již uvedeno, že postup do vyššího stupně služného stejné hodnostní třídy nastane v zásadě, jakmile úředník ztrávil zákonnou lhůtu s platem bezprostředně předcházejícího stupně služného. Teprve tímto momentem vzniká tudíž nárok daným tímto zákonným předpisem, ovšem toliko tehdy, jsou-li splněny další zvláštní podmínky stanovené pro jeho přiznání. Cit. § 50 služ. pragmatiky odkazuje v této příčině na dosud platné zvláštní předpisy zákonné. Takovým ustanovením jest, jak již dovozeno, předpis 4. odst. § 1 - čl. I. zákona č. 34/1907 a jedině dle této normy mohl býti sporný nárok st-lův posouzen; pak ovšem nelze důvodně mluviti o právu platně nabytém z právní normy, jež platnosti pozbyla. Když úřad zjistiv, že jsou dány u st-le skutkové předpoklady, které nárok stížností uplatňovaný dle platného práva vylučují, žádání st-lovo zamítl, nelze shledati, že by byl postupoval proti zákonu a že by byl porušil nějaké platně již nabyté právo st-lovo.

Č. 5605.

Státní zaměstnanci: * Použití odstavce 1. § 8 zákona č. 287/24 je vyloučeno u těch státních zaměstnanců, kteří před účinností tohoto předpisu, t. j. před 1. lednem 1925, nabyli již z pravoplatného individuelního správního aktu práva na částečné osvobození od pensijních příspěvků podle posledního odstavce čl. IV zák. č. 2/1920 resp. odst. 2, § 9. zákona č. 394/1922, pokud by zrušením tohoto osvobození byli zkráceni na svých dosavadních celkových aktivních požitcích, jež byly dosud správně vyměřeny.

(Nález ze dne 26. dubna 1926 č. 8673).

Věc: Dr. Emil K., Dr. Emmerich B. a Karel K. v B. (adv. Dr. Emil Lingg z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti stran výše pensijního příspěvku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.